

tinát, sinse saber perquè; plorabá com si plorára per algo; ploraba en fi, com una criatura; y no puc atribuir aquells plórs ó átra cósa, sino á lo molt que despues m' habia de penar haber naixcut.

Deixem ára á una vora lo que m' feu patir la bestia de la meuà dída ó ama quant me volcaba á puñaes, quant s' empeñaba en que dormguera sinse tindre són, ó que estiguera despert quant mes volia dormir, ó s' empeñaba en que mamára quant no tenia fam, y em deixaba sinse una mamá quant de fam me s' apegaba el meliquet al espinás, y atres cóses.

Rodaren els dies com si tingueren presa de no tornar, corrien els mesos y els anys, y bátem asi fet un fadrinet, y volent tirarla ya de home. ¡Que hermós me pareixia tot! ¡Que dolsetes les dónes! que bons els homens! Vea que se parlaben com á chermans; se rien tratanse en molta franquea; que se donaben les mans d' amics uns á atres com sí enchamay els haguera de enemistar la *envecha*, el *interés*, la *vanitat* y l' *ambisió*. Quant m' amostraben una pintura, em dia á mi mateix, yo tambe seré pintor, y m' alabarán; si llechia una comédia, em dia, yo també seré poeta, y guañaré fama y dinés; si vea que alguns saludaben á algun chúche, em dia, yo també aplegare á serho, y em respectarán. Aixi pensaba ó ensomiaba yo, pobre de mi! sobre totes les coses del mon creent de molt bona fe que al aplegar á ser home tot hu'encontraria tan bonico y tan bo com ho pensaba. Este es el primer ensomit del que naix en bon cor; el